

Ἄλλα δὲν μᾶς ἄφισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐκλέξωμεν ἄλλο μέσον.

Ὁ Οὐσταρτὶς ὅμως ἐπρόβαλε μίαν ἀντίρρησην σοβαρὰν καὶ φυσικὴν.

— Δὲν φοβεῖσθε ποῦ θὰ ἀναθέσετε εἰς αὐτὸ τὸ παιδάκι νὰ κάμῃ ἐν ἔργον πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά του; Δὲν εἶνε φόβος μή-πως τρομάξῃ καὶ ἀρνηθῇ ν' ἀποθάνῃ; Εἶνε πολὺ θλιβερόν πράγμα νὰ παρασύρωμε κ' ἐκεῖνο τὸ καίμενο εἰς τὴν καταστροφὴν μας.

Δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ καταδρομέως. Ἔσπευσε νὰ τὰ σκουπίσῃ.

— Ἐχεῖς δίκαιον, παληκάρι μου, εἶπε. Ἄλλα εἶνε δυνατόν νὰ κάμωμεν διαφορετικά; Ἄν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἀπομακρύνω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ τὸ ἔκαμνα μὲ ὄλην τὴν καρδιά μου. Ἄλλα νὰ τὸ παραδώσω εἰς τοὺς Ἀγγλους, νὰ τὸ καταδικάσω εἰς τὴν ζωὴν τῆς αἰχμαλωσίας, εἰς τὰ κάτεργα, εἰς ὅλα τὰ βάσανα, θὰ ἦτο ἀκόμη σκληρότερον. Ἄλλως τε, εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸ τοποθετῶ, αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ πρῶτον. Δὲν θὰ ὑποφέρῃ διόλου.

Ἔκοψε τὴν συνομιλίαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, καὶ ἀνέθεσεν εἰς τοὺς δύο ναύ-τας νὰ ἐπαρτυποῦν διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του, προσέχοντες ἰδιαίτερος τοὺς Ἰσπανούς, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔτοιμοι τὰ πάντα νὰ ἀπειραθοῦν.

— Στείλετέ μου τὸ παιδί, διέταξεν, ἐνῶ τοὺς ἔστειλλεν εἰς τὰς θέσεις των.

Μετ' ὀλίγον ὁ Γουλιέλμος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυβερνήτου.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθῆσθαι ἐμπρὸς του.

— Οὐίλ, ἤρχισε μὲ σοβαρὰν φωνήν, ἠθέλησες νὰ γίνῃς ναυτικός;

— Ναί, διέκοψεν ὁ μικρός, ἠθέλησα καὶ τὸ θέλω ἀκόμη.

— Ἐσκέψθης καλὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος;

— Ναί, ἀπήντησε πάλιν ὁ μικρός. Ἐγνώριζα τί μ' ἐπερίμενε.

— Καὶ ὅταν ὠμιλήσαμεν οἱ δύο μας ἰδιαίτερος, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου, ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπέκρυφα τοὺς κινδύνους τοῦ σταδίου ὅπου ἠθέλησες νὰ εἰσέλθῃς... Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀκόμη, ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν Βουρβῶνα, σοῦ ἐπρότεινα νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδὰς σου διὰ νὰ καταταχῇς εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τοῦ Κράτους. Ἐχεῖς κανὲν παράπονον ἐναντίον μου;

— Ὁχι, κυβερνητὰ μου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἐδείξατε.

— Μὴ μὲ ὀνομάζῃς κυβερνήτην αὐτὴν τὴν στιγμὴν; θέλω νὰ μοῦ ὀμιλήσῃς ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὴν Οὐτακαμουόνην,

διότι αὐτὸ ποῦ ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ εἰπῶ εἶνε σοβαρόν.

Ὁ Οὐίλ ἀπεκρίθη μὲ τρυφερότητα εἰς ἐκεῖνα τὰ φιλικὰ λόγια:

— Θέλω νὰ σὰς εἰπῶ, καλέ μου φίλε, ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ αἰσθάνομαι γιὰ σὰς.

Πάλιν δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ καταδρομέως.

— Ἄκουσέ με, Οὐίλ. Ποῖον εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην σου, τὸ καθήκον τοῦ κυβερνήτου ἐνὸς πλοίου, ὁ ὁποῖός βλέπει ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή ποῦ θὰ τὸν συλλάβουν οἱ ἐχθροί;

— Ἐχει καθήκον ν' ἀντισταθῇ μὲ ὅλας τοὺς δυνάμεις, μέχρι θανάτου, εἶπε τολμηρῶς ὁ Γουλιέλμος.

— Καλὰ τὸ εἶπες, μέχρι θανάτου, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναί, μέχρι θανάτου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον του. Σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ τὸ ἔχετε διδάξῃ.

Ὁ Κλαβαγιάν ἐσηκώθη, καὶ ὀδηγῶν τὸν μικρὸν εἰς τὸν ἐξώστην, ὁ ὁποῖος περιέφρασε τὸ ποδόστημα τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, τοῦ εἶδειξε τὸν ὄριζοντα πρὸς βορρᾶν.

— Πόσα πανιά βλέπεις ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησε.

— Τρία. Εἶνε τὰ τρία ἀγγλικά πολεμικά, ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέχουμεν ἡμεῖς.

— Εὐγὲ σου, δὲν ἠθέλησες νὰ εἰπῇς «φεύγομεν». Καὶ ἔκαμες καλὰ.

Τὸν ὠδήγησεν ἔπειτα εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ ἐξώστου, καὶ δεῖκνύων μὲ τὸ δακτυλὸν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Καί, ἐκεῖ κάτω, τί βλέπεις ἀκόμη;

— Ἐνα ἄλλο πανί, ποῦ φαίνεται ὅτι διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ναί, ἔρχεται ἐναντίον μας. Ἄλλο ἀγγλικὸν βέβαια καὶ αὐτὸ, καὶ θέλει νὰ μᾶς κόψῃ τὸν δρόμον τῆς ὑποχωρήσεως.

— Ἄ! εἶπε τὸ παιδάκι μὲ σοβαρὰν φωνήν, καὶ ἔμεινε συλλογισμένον.

Ἐσώθησαν καὶ οἱ δύο, καὶ ἔμειναν ἄφωνοι δι' ὀλίγας στιγμάς.

— Ἐννοεῖς τώρα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων μου; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἐννοῶ ὅτι, ἂν ξεφύγωμεν ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸν βορρᾶ, θὰ πείσωμεν ἐπάνω σ' ἐκεῖνο ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν νοτιῶν...

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν οὔτε ἕνα κανόνι διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ παραδοθῶμεν.

— Ν' ἀποθάνωμεν! ἐπρόσθεσε μὲ ἐπίσημον τόνον ὁ μικρός.

Πάλιν ἔμειναν ἄφωνοι. Κατόπιν ὠμίλησε πάλιν πρῶτος ὁ Ἰάκωβος:

— Εἶσαι ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃς Γουλιέλμ;

Ὁ ναυτοπαῖς ὠχρίασεν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδισε ν' ἀπαντήσῃ:

— Καλέ μου φίλε, διατί νὰ ζήσω ἐγὼ, ἂν σεῖς ἀποθάνετε;

Καὶ ἐπρόσθεσε, μὲ μίαν ἀφέλειαν, ἡ ὁποία συνετάραξε τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου.

— Ποιεῖ κανεὶς πολὺ, ἅμα πεθαίνει;

— Οὐίλ, ἀπεκρίθη ὁ Κλαβαγιάν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησίν σου κανεὶς ζωντανὸς ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπαντήσῃ, ἐν γνώσει. Ἄλλα, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾷς ἀφελῶς, σοῦ λέγω κ' ἐγὼ ὅτι δὲν πιστεύω νὰ πονῇ πολὺ.

— Τότε λοιπόν, αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος παραπάνω διὰ νὰ μὴ φοβοῦμαι τὸν θάνατον.

Ὁ Κλαβαγιάν τὸν ἐκτύπησε σιωπῶν, χωρὶς κἂν νὰ προσπαθῆσθαι νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του, τὰ ὁποῖα ἐπλημύριζαν τὰ μάτια του κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Οὐίλ, ἐπιθύρισε, δύναμαι ἐγὼ νὰ σοῦ ἐτοιμάσω ἕνα θάνατον, ποῦ δὲν θὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς, τὸν ταχύτερον θάνατον ἀπὸ ὅσους δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐχηθῇ.

Καὶ ἐσιώπησε. Τὸ παιδάκι τὸν ἐκτύπησε καλὰ μὲ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του, ὅπου ἦσαν ζωγραφισμένα ἀνδρική ἐνέργεια καὶ ἀκλόνητος ἀπόφασις.

— Νομίζω ὅτι σὰς ἔννοῶ, κυβερνητὰ μου. Θέλετε νὰ τινάζετε εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ὅπου εὐρισκόμεθα τώρα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς. Θ' ἀνατινάξω τὴν Καλὴν Ἐλπίδα, μαζὶ μὲ τὸ ἀγγλικὸν πολεμικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ πλησιάζομεν καὶ θὰ πείσωμεν δίπλα. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ;

— Ναί, ἐπρονέλαθεν ὁ Γουλιέλμος μὲ τὴν ἰδίαν σταθερότητα. Μαντεύω μάλιστα ὅτι εἰς ἐμένα θέλετε ν' ἀναθέσετε τὴν φροντίδα ν' ἀνάψω τὴν πυρίτιδα, μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ τιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα ἡ Καλὴ Ἐλπίς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κλαβαγιάν, εἶσαι πραγματικῶς ἀνδρεῖον παιδί. Ἐχεῖς καρδιά παληκاريوῦ. Ἐκεῖνοι ποῦ θὰ σὲ ἀναφέρουν εἰς τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου, θὰ λέγουν: «Ὁ Γουλιέλμος σὰς ἦτο ἥρωας!»

Καί, ὀδηγῶν τὸν μικρὸν, κατέβη μαζὶ του εἰς τὸ κύτος.

Ἐκεῖ, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς πυρίτιδος.

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μαζέ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου.

ΑΤΑ τὴν κοινήν ὁμολογίαν, ἡ ὠραιότερα ἑλληνικὴ ἢ ὠραιότερα ἑλληνικὴ ἢ ἡμέρα τῶν Ἀγώνων ἢ το ἡ τελευταία — ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεδείχθησαν εἰς τὸ Στάδιον οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἦσαν περὶ τὰς ἐπτά χιλιάδας καὶ ὅταν ἀνετύχθησαν αἰ φάλαγγες των ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ στίβου, καὶ παρήλασαν, κ' ἐγυμνάσθησαν, καὶ παρετάχθησαν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εὐσταθεῖς, ραδινοί, μὲ τὰς κυανολευκοὺς στολάς των, ἐνὸς μίλιος ἢ ἡμίλιου ἐκεῖ, κατὰ τὴν εὐτυχή παραμύθιον τῆς Κας Παρρέν, μίαν μεγάλην ζωτανὴν ἑλληνικὴν σημαία. Τὸ θέαμα ἦτο τόσο ὠραῖον, ὥστε ὅχι μόνον οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι τὸ ἐθαύμασαν καὶ τὸ κατεχειροκρότησαν. Καμμία σημαία νίκης δὲν ἐπροκάλεσεν εἰς τὸ Στάδιον τὸν ἐνθουσιασμόν ποῦ ἐπροκάλεσεν ἡ ζωτανὴ αὐτὴ σημαία ἢ ἀπείρατος. Διότι ἀντεπροσώπευε ὄλον τὸ μέλλον κ' ἐνέκλειεν ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς φυλῆς. Καὶ ὅσοι ἠσθάνθησαν λύπην διότι ἔχασαμεν τὸν Μαραθῶνιον, ὅσοι δὲν εὐρίσκον τόσο ὠραίας τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ Σταδίου διότι αἱ ξένοι νίκαι ἐπεσκίαζαν τὰς ὀλίγας ἑλληνικάς, παρηγορήθησαν καὶ ἰκανοποιήθησαν τὴν τελευταίαν ἡμέραν μὲ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην ἐπιφράγισιν, μὲ τὴν θριαμβευτικὴν ἐμφάνισιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, καὶ ἦσαν δυνάμειν καὶ θάρρος νὰ χειροκροτήσουν ἀκόμη ζωηρότερα, ἀκόμη ἐκαρδιώτερα καὶ τοὺς ξένους Ὀλυμπιονίκας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβαναν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως τὸν ἱερὸν κλάδον τῆς Ἑλαίας.

— Τὸ μέλλον εἶνε ἰδικόν μας, ἐσυλλογίζοντο οἱ καλοὶ πατριῶται ὅταν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ τὰ γερὰ σώματα μεγαλώσωμεν, ὁ κότινος τῆς Ὀλυμπίας δὲν

θὰ ἐξάγεται τόσο ἄφρονος εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Θὰ μὲν πολὺς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα... Ἄλλα τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε μόνον οἱ καλοὶ ἀθληταί, ἀλλὰ καὶ οἱ καλοὶ στρατιῶται τοῦ μέλλοντος. Θέλομεν νὰ γίνουσι πρῶτα ἀθληταί, διὰ νὰ γίνουσι ἔπειτα στρατιῶται. Ἡ ἐρχομένη ἀθλητικὴ γενεὰ θὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὴν παρελθούσαν, ποῦ εἶχε παραμελήσῃ τὸν ἀθλητισμόν. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ μαθηταὶ γυμνάζονται, καὶ καθὼς ἀπέδειξαν μὲ τὴν ἐμφάνισιν των καὶ μὲ τὰς ἀσκήσεις των, κάμνουσι θαύματα. Δι' αὐτὸ μᾶς ἐμπνέουσι τὰς ἐλπίδας, καὶ ἀπὸ χαρᾶν καὶ ὑπερηφάνειαν ἀναβάζουσι τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια μας...

Αὐτὰ ἔλεγαν τὰ ἀτελεύτητα χειροκροτήματα, τὰ ὁποῖα ὑπεδέχθησαν τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ Στάδιον. Τοὺς ἐθαύμασα κ' ἐγὼ, τοὺς ἐχειροκρότησα κ' ἐγὼ, καὶ μίαν στιγμὴν αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου θαυμάσια. Ἄλλ' ὅχι τὸ δάκρυ αὐτὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς στιγμῆς πρέπει νὰ τὸ σκουπίζωμεν γρήγορα, διὰ νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ πράγματα θαλά καὶ ἀλλοιωμένα... Ἄν κτυπάζομεν καλλίτερα, ὁ ἐνθουσιασμός μας δὲν θὰ πείσῃ βέβαια, ἀλλὰ κάπως θὰ μετριασθῇ. Οἱ μαθηταὶ ποῦ ἐπεδείχθησαν προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον ἦσαν πολλοὶ καὶ καλοὶ ἠμποροῦσε ὅμως νὰ εἶνε καλλίτεροι, καὶ προπάντων περισσότεροι. Αὐτὸ εἶνε ἡ γυμνὴ ἀλήθεια. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἰς παρουσίαν ἑορτῆν, παρετάχθησαν ἄνω τῶν 12,000 μαθητῶν. Καὶ ἀμφιβάλλω ἂν οἱ σημερινοὶ εἶνε καλλίτερα γυμνασμένοι ἀπὸ ἐκείνους, ἢ ἂν ἀγαποῦν περισσότερο τὴν γυμναστικὴν... Παρητήρησα μὲ προσοχὴν τὰ σώματά των. Πολλὰ τῶντι ἦσαν ὠραία, κανονικά, εὐτραφεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο ὠφελίετο μᾶλλον εἰς τὴν φύσιν παρὰ εἰς τὴν ἀσκήσιν. Ἀπὸ ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἕνα μόνον μαθητὴν διέκρινα μὲ μῦς ἀνεπτυγμένους τεχνητῶς. Ἦτο ἐκεῖνος ποῦ ἐφοροῦσε φανέλλαν χωρὶς μανίκια κ' ἐπεδείκνυε γυμνοὺς βραχίονας ἀληθινῶ ἀθλητοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια μαθητικοῦ βίου, ἔτσι δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσαν ὅλοι; οἱ περισσότεροι τοῦλάχιστον;

Ἄλλ' ἡ γυμναστικὴ τῶν σχολείων μας, μὲ ὅλας τὰς προόδους ποῦ ἔκαμε τώρα—ὑστερα, χωλαίνει, ὅχι τόσο ἐξ υπαιτιότητος τῶν ὀργανωτῶν καὶ τῶν διευθυντῶν τῆς, — οἱ ὅποιοι, φαίνεται, τὰ κάμνουσι ὅλα ὀλίγον βιαστικά, εἰς τὸ τέλος, καὶ καταπονοῦν τοὺς μαθητὰς, — ἀλλ' ἐξ υπαιτιότητος αὐτῶν τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι μηχανεύονται τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐξαιροῦνται ἢ νὰ ποσειάζουν ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Τὸ λυπηρότερον εἶνε ὅτι εἰς τοῦτο ἔχουν σχεδὸν πάντοτε συμβούλους καὶ

βοηθοὺς τοὺς γονεῖς. Οἱ γονεῖς φοβοῦνται τὴν γυμναστικὴν, ἄλλοι ἀπὸ πνεῦμα οικονομίας καὶ ἄλλοι ἀπὸ στοργὴν κακῶς ἐννοουμένην. Ὅταν δὲν εἶνε πτωχοὶ καὶ ὅταν δὲν νομίζουσι περιττὴν τὴν δαπάνην τῆς γυμναστικῆς, φοβοῦνται μήπως τὰ παιδιὰ των κακοπάθουσι καὶ κρουλογῆσουσι. Καὶ ὑποβάλλουσι οἱ ἴδιοι ἀναφορὰς μὲ πιστοποιητικὰ ἰατρῶν, διὰ νὰ ἐξαιρηθοῦν τὰ παιδιὰ των, τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν ἀντιλέγουσι, διότι κατὰ τὰ βαρύνονται τὴν γυμναστικὴν. Ἀπὸ τοὺς μαθητὰς, π. χ.: ποῦ γνωρίζω ἐγὼ, ὀλίγοι εἶνε ὅσοι δὲν ἐξηρέθησαν οὕτω ἢ ὅσοι δὲν ἀπουσιάζουσι κατὰ κανόνα καὶ ἀυθαίρετως ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὄρους, καὶ οἱ γυμνασταὶ δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ κάμνουσι τίποτε περισσώτερον ἀφ' ὅ,τι κάμνουσι καὶ ἀφ' ὅ,τι μᾶς εἶδειξαν προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον...

Εἶθε οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, οἱ τελούμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἐμπνεύσουσι γενικῶς περισσότερὰν ἀγάπην πρὸς τὴν γυμναστικὴν, ὥστε εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ τὴν φοβοῦνται οἱ περισσότεροι γονεῖς καὶ νὰ μὴ τὴν βαρύνονται: οἱ περισσότεροι μαθηταί...

Σὰς ἀσπάραι ΠΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' Ο ΓΑΛΑΣ

Πολλὲς ἡμέρες εἶχε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββατίον τοῦ ὁ Γάλας. Τὰ ἀδυνατισμένα ποδαράκια του δὲν εἶχαν κἂν τὴν δύναμιν νὰ τὸν πᾶνε ἔως τὸ μπαλκόνι, ὅπου τακτικὰ ἐπήγαγε κ' ἐξεστραϊνότανε στὸν ἥλιον.

Ἡ Ἰσμήνη ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιον, μὲ τὰς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς. Ὁ Γάλας ἦτανε τόσο ἀσπροκίτρινος ἐπάνω στὸ βελουδένιο μαξιλαράκι του, ὥστε ἡ κυρὰ του ἐτρόμαξε.

Ἐκουνήθηκε ὁμῶς λιγάκι τὸ γατάκι. Ἀπόδειξε ὅτι ἐζούσε ἀκόμα. Τὸ κοριτσάκι ἐγονάτισε περιλυπο κρητὰ του...

— Ἄχ, καίμενο ψιφινάκι μου!

— Λοιπόν, κυρία Ἰσμήνη, πῶς εἶνε σήμερα; ἠρώτησε ἡ Μαρίνα, προσβάλλουσα ἀπὸ τὴν μισοαντικτικὴν πόρταν τὸ λυπημένον προσωπάκι τῆς.

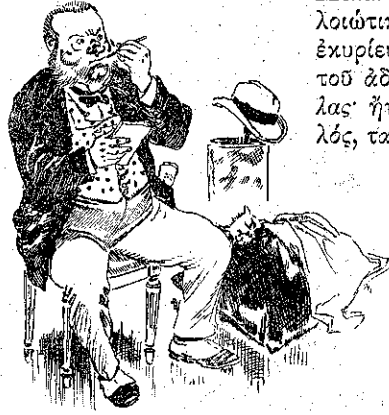
— Μόλις σαλεύει, Μαρίνα!... Ἡ μουτοῦλά του, ποῦ ἦτανε πρὶν τόσο δρασερῆ, τόσο τριανταφυλλένια... κῦττα πῶς εἶνε στεγνὴ καὶ ἀσπρη τῶρα... Καὶ αἱ μακρυὲς ὠραῖες τρίχες του, μὲ τὴν ἀδυναμίαν ποῦ ἔχει, φαίνονται ὡς ροῦχα παραπολὺ φαρδύα... Δὲν ἔχει πιά δύναμιν οὔτε νὰ γλυφθῇ... ὦ! θὰ πεθάνῃ... βέβαια θὰ πεθάνῃ!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, κυρία Ἰσμη-

νοβλα... Μην κλαίτε, γιατί θ' αρχίσω κ' εγώ τὰ κλάμματα... Θὰ τὸ ἔχω παντοτενὰ καϊμό, ποῦ ἐπῆγα τὸν Μελάνη στοῦ κυρίου Παλαιστομίδου, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες τώρα!... Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς αὐτὰ τὰ δυὸ γατάκια ἦταν ἀγαπημένα σὰν νὰ ἦταν ἀνθρωπάκια!... Νὰ τώρα αὐτό, ποῦ πάει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πίκρα του... Ἐδοκιμάσατε νὰ τοῦ δώσετε λιγάκι γάλα μὲ βανίλλια;

— Δὲν θέλει πιά τίποτε νὰ φάῃ, Μαρίνα... Δὲν ἔχει οὔτε ὄρεξιν, οὔτε δύναμιν...

— Ἀδιάφορον!... Ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω λίγη κρέμα, ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ καϊμένο... ποῖς ξέρει; μπορεῖ νὰ τὸ ὠφελήσῃ... Ἄ! μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά νὰ τὸ βλέπω ἔτσι λυπημένο... Τὸ ἄλλο ἔμως; τί νὰ ἔχη ἀπογίνῃ... Ἄν κατωρθώναμε νὰ τρέψωμε

«Ἐνας κτηνίατρος ἦλθε νὰ τὸν ἰδῇ...» (Σελ. 172.)

τὴν ἐποχὴ ποῦ... Ἄχ! ἔτσι μοῦ ἦρθε νὰ τὴν δεῖρω, ἐκεῖνη τὴν παλγο-Ἀνγέτα, ὅταν ἐπῆγα νὰ τῆς τὸ ζητήσω πίσω, καὶ αὐτὴ μοῦ εἶπε, μὲ μιὰ ἀπάθεια: «Ἐἔρω ἐγώ, Μαρίνα μου; φαίνεται πῶς δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται μαζί μας; κ' ἔφυγε!...» Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τὸν θεὸ σας· αὐτὸς εἶνε σοφὸς ἀνθρώπος; ἀλλὰ, στὸ σπῆτι του δὲν εἶνε κανένας ποῦ νὰ νοιώθῃ νὰ περιποιηταῖ τὰ ζῷα, νὰ τοὺς μιλήῃ, νὰ τ' ἀγαπᾷ... Ἡ Μαρίνα εἶχε γίνῃ, τώρα τελευταία, καὶ φιλόλογος, καὶ ἐσκοτουότανε πῶς νὰ περιποιηθῇ τὸν Γάλα. Εἶχε μιὰ μεγάλη μελανία στὴν ψυχὴ τῆς,

«Ὁ Γάλας ἐπάνω στὸ μαξιλάρι του...» (Σελ. 171.)

— τὸν Μελάνη, ποῦ εἶχε χαθῆ ἐξ αἰτίας τῆς, διότι αὐτηγῆς ἰδέα ἦταν νὰ τὸν χαρίσουν εἰς τὸν κύριον Παλαιστομίδην...

Εἶχαν περάσῃ τέσσαρες μῆνες ποῦ εἶχαν χωρισθῇ τὰ δύο ἀδελφάκια. Ὁ Γάλας, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐπίστευε, κ' ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ τὸ ἔκαμαν ἀστεῖο· ἔπειτα ὅμως τὸν ἐπίασαν ἡ πίκρα καὶ ἡ μελαγχολία, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ἀδελ-

φάκι του ἔλειπε πραγματικῶς. Τὸ ἔζητοῦσε παντοῦ, ἔς ὅλα τὰ ἐπιπλα ἀπὸ κάτω, ἔς ὅλες τὰς γωνίτσες, ἐμυρίζοτανε μὴν ἦτανε πουθενὰ κρυμμένο, καὶ ἐνιασούριζε μὲ παράπονο...

— Θὰ συνηθίσῃ!... ἐλέγανε ὅλοι. Δὲν ἐσυνήθισε ὅμως ὁ Γάλας. Ἐπαύσε πιά νὰ ψάχνῃ διὰ νὰ εὑρῇ τὸν Μελάνη· ἀλλὰ μιὰ ἀλλοιώτικη ἀρρώστια τὸν ἐκυριεύσει. Δὲν ἐμοιάζετο τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Γάλας· ἦτανε ἡσυχὸς, καλὸς, ταπεινός, φιλόστοργος, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος καὶ φοβητοῦργος. Ἐνῶ ὁ Μελάνης ἐξεκινουσε σὰν παληγάρι, εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ εὑρῇ τὸν ἀδελφὸν του, αὐτὸς ἐκαίότανε καὶ ἐσβυνε σιγά-σιγὰ ἀπὸ τὴν λύπη του ἔς τὸ μαξιλάρι...

Ἐκτύταξε τὸν σφυγμὸν του, τὴν γλωσσίτσα του, καὶ τοῦ διώρισε γιαντριά... Ἄλλὰ ἀπὸ πότε οἱ γιαντριά, καὶ μάλιστα οἱ κτηνίατροι, μποροῦν νὰ θεραπεύουν τὰ πάθη τῆς καρδιάς;

(Ἐπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΕΡΓΟΝ

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι διεσκορπίσθησαν μακρὰν ἀπὸ τὰ ἐρεσπία τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ, τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπῆραν δρόμον καὶ ἐτράδηξαν πολὺν-πολὺν καιρὸν μαζί, κατὰ τὴν Ἀνατολήν. Ἦσαν ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι, καὶ ἡ ἀγάπη τοὺς ἔκαμνε ν' αναβάλλουν διαρκῶς τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ.

Τέλος ἐσταμάτησαν, καὶ ὁ πρωτότοκος εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ὅπου πρέπει νὰ γίνῃ ὁ χωρισμὸς μας. Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ἐνῶ σύ, ἀδελφέ μου, θ' ἀναβῆς πρὸς τὰ μέρη τοῦ Βορρᾶ, καὶ σύ, μικρότερος, θὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὴν Δύσιν. Ἀλλὰ, πρὶν χωρισθῶμεν, τί θ' ἀφίσωμεν διὰ νὰ μείνῃ αἰωνία ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς μας; Ἐγὼ θὰ κτίσω ἐδῶ ἕνα πύργον δυνατώτερον καὶ ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ γῆς τῆς Βαβυλώνας, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν του θὰ ἐπιγράψω ἐνωμένα τὰ τρία μας ὄνοματα.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ δεύτερος, θὰ ὑποχρεώσω μὲ τὴν ρομφαίαν μου τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑμνοῦν καὶ νὰ δοξάζουν τὰ ὄνομάτά μας, καὶ ὅα τὰ σημεῖώσω

ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τῶν μὲ τὸ αἷμά των! — Κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ νεώτερος, θὰ τραγουδήσω στὰ παιδιὰ μου τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς φιλίας μας, καὶ θὰ ψάλλω τὸ τραγοῦδι μου στὴν κούνια τῶν μικρῶν παιδιῶν...

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐφιλήθησαν, ἐπῆρην ὁ καθένας τὸ κοπάδι του κ' ἐχωρίσθησαν διὰ παντός.

Ὁ πρῶτος ἔβαλεν ἀμέσως θεμελίαν νὰ κτίσῃ τὸν πύργον. Ἡ ἐργασία ἐπῆγεν εἰς μάκρος, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀπετελείωσαν τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς των.

Ὁ δεύτερος ὤπισθεν τὰ τέκνα του, καὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κατέκτεψε τοὺς τόπους, ὅπου ἐπροχωροῦσε. Ἡ ἐξουσία του ἠῤῥήθη καὶ ἐκραταιώθη, καὶ, πρὶν περάσῃ πολὺς καιρὸς, δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνας ἀνθρώπος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ προσφέρῃ μὲ φόβον καὶ μὲ τρέμον.

Ὁ τρίτος, εἰς τὸν δρόμον του, εὔρηκε θάλασσαν ἐμπρὸς του. Ἐστησεν τὴν σκηνὴν του ἐκεῖ, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν εὐτυχημένων παιδικῶν χρόνων ποῦ εἶχε περάσῃ μὲ τ' ἀδέλφια του εἰς τὴν μακρὴν πατρίδα των, τὸν ἔκαμε νὰ τραγουδῇ τὴν ἀνδρείαν των καὶ τὴν ἀδελφικὴν των ἀγάπην. Τὰ παιδιὰ του ἔμαθαν τὰ τραγοῦδια των, καὶ τὰ μετέδωσαν καὶ τὰ ἐσχέρπισαν παντοῦ, σὰν τὰ σιτάρια ποῦ σκορπίζει ὁ γεωργὸς εἰς τὸν κάμπον.

Καὶ, ὅταν ἐπέρασαν χρόνια καὶ αἰῶνες, τίποτε δὲν ἔμεινε πλέον ἀπὸ τὴν σφαγὴν καὶ τὸν ὄλεθρον ποῦ εἶχε κάμῃ ὁ κατακτητῆς. Μερικὰ λιθάρια, σκεπασμένα μὲ χῶμα, εἶχαν ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ τεράστιον οἰκοδόμημα τοῦ πρώτου ἀδελφοῦ. Καὶ μόνον τὸ αὐλον καὶ ἀφθαρτον τραγοῦδι ἐξοῦσεν ἀκόμη, καὶ ἐπανελάμβανε κοντὰ στὴν κούνια τῶν μικρῶν παιδιῶν τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχαν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀδελφοί, πρὶν μεγαλώσουν καὶ χωρισθῶν διὰ νὰ τραβήξῃ ὁ καθένας τὸν δρόμον του...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

... Ὅσο μοιάζει. Μὲ νεανίαν ἄσωτον τὸ πλοῖον, ποῦ ἀφίνει τὸν κόλπον τῆς πατρίδος του σημασιοτολισμένον, Ἐνῶ ὁ πλάνος ἀνεμὸς τὸ γλυκοαγαλλιᾶζει, — Καὶ πάλι σὰν τὸν ἄσωτον ὀπίσω ἐπιστρέφει. Μὲ ἀνεμόδαρτα πλευρά καὶ μὲ πανιά σχισμένα Ἄφου τὸ γυμνοῦδαρεν ὁ ἀνεμὸς ὁ πλάνος!...

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίξπηρ)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια) Εἰς τὸ Παρίσι

Ὅταν ἡ Μίς Δούγλας καὶ ἡ μικροῦλα Σελήνη ἐφθασαν εἰς τὸ Παρίσι, τὰ καστάνοδενδρα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων ἦσαν ἀνθισμένα, τὰ δένδρα τῶν βουλεβάρτων ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μπουμπουκία μισανοιγμένα· ὁροσερὸ ἀέραν ἐσάρονε τὰ ἄσπρα συνεφάκια ἀπὸ τὸν ἀνοικτογάλαγον οὐρανόν. Ἡ ἀνοιξὶς εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ, δι' ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦν τὸ Παρίσι, τὴν ὠραιότεραν πόλιν τοῦ κόσμου. Τὰ νερά τῆς βρύσης, καθὼς τὰ ἐπερνοῦσαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἐνόμιζες, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσκορπίζοντο, πῶς ἦσαν ἄπειρα διαμαντᾶκια. Ὅλα ἦσαν χαρμύσυνα, σὰν νὰ ἐσπαρτοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

Ἐνῶ ἐταξείδευαν — καὶ τὸ ταξεῖδι ἦτο ἀτελειωτόν — ἡ Ἀμερικανὶς εἶχε παρατηρήσῃ καὶ σπουδᾶ ἀπὸ κοντὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς προστατευομένης τῆς. Ἡ μικροῦλα ὠμιλοῦσεν ὀλίγον, ἔμενεν ἀσχημῆ, σὰν βυθισμένη εἰς ἕνα ἔιδος ὄνειρου· ἀποτε τὴν ἐπίανε μιὰ νευρικὴ τρεμουῦλα, σὰν νὰ ἐτρόμαζεν ἀπὸ τὸ ἄγνωστον ποῦ εὐρίσκετο ἐμπρὸς τῆς. Ὅταν ἡ Μίς Δούγλας τῆς ἔκαμαν ἐρωτήσεις, δὲν ἀπεκρίνετο παρὰ μὲ μονοσύλλαβα καὶ μὲ κόπον. Τὸ μνημονικὸν τῆς καίμνης τῆς Σελήνης δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐξυπνήσῃ καλά, καὶ ἔμενεν ἀκόμη μισοκοιμισμένον.

Ἐπειδὴ ἡ Μίς Δούγλας ἐγνώριζεν ἄπειρον κόσμον, ἔκαμνε πολλοὺς σταθμούς εἰς τὸ ταξεῖδι. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶχε μείνῃ δύο ἑβδομάδας, καὶ αὐταὶ αἱ δύο ἑβδομάδες ἦσαν ἀληθινὸν μαρτύριον διὰ τὴν μικροῦλαν. Ἡ Σελήνη εἶχε παρακαλῆσθαι τὸν πολὺ τὴν προστάτριάν τῆς νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε διὰ τὰ σχέδιά των καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ διηγηθῇ ὅτι εἶχε πῆσθαι ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ὥστε ἡ Μίς Κόρα τὴν παρουσίαζε πάντοτε ὡς μικροῦλαν φίλην τῆς, μὲ τὸ ὄνομα Σελήνη Χάρδου. Τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο μικρὸ τῆς ὄνομα εἰς κανένα, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἔκαμνε ἐντύπωσιν. Τὰ ἰδιότροπα ὄνοματα εἶνε πολὺ συγγὰ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ὅλοι λοιπὸν τῆς ἐφέροντο μὲ καλωσύνην, ἀλλὰ σὰν νὰ ἦτο παιδάκι χωρὶς πολλὴν σημασίαν, καὶ αὐτὸ ἐταπεινῶνε πολὺ τὴν φιλαυτίαν τῆς Σελήνης.

Ἡ Μίς Δούγλας εἶχε προτιμήσῃ νὰ διαπλεύσῃ τὸν ὠκεανὸν μὲ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ Κάλαι καὶ ἡ Σελήνη ἤκουσε νὰ ὠμιλοῦν γαλλικὰ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, παντοῦ, ἡ καρδοῦλά τῆς ἤρρισε νὰ κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ. Ἐ-

κρατοῦσε σφικτὰ τὸ χέρι τῆς μεγάλης φίλης τῆς, σὰν νὰ τῆς ἐζητοῦσε νὰ τὴν προστατεύσῃ. Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μιᾶς κυρίας, μὲ τὴν ὁποίαν συνεταξείδευαν εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι, καὶ ἡ ὁποία τῆς εἶχε προσφέρῃ φροῦτα, εἶχεν ὀμιλήσῃ μὲ τραυλίσματα· ἐζητοῦσε τὰς λέξεις καὶ δὲν τὰς εὐρίσκε πάντοτε. Ἀλλὰ ὁ τότε τῆς φωνῆς, ἡ προφορὰ τῆς, ἦσαν πραγματικῶς τόνος καὶ προφορὰ μικροῦς Γαλλίδος. Τὸ ἀντελήφθη καὶ μόνη τῆς, καὶ ἤσθάνθη ἀπὸ αὐτὸ μιαν χωριστὴν χαρὰν.

Τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυσαν ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολί, καὶ τὰ παράθυρα τῶν δωματίων του ἐβλεπαν πρὸς τὸν κήπον τοῦ Κεραμεικοῦ. Πολὺ πιθανὸν ἡ Σελήνη, ἔταν ἦτο πολὺ μικρὴ, νὰ εἶχε παίξῃ κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἴδια καστάνοδενδρα, ποῦ τώρα ἦσαν σκεπασμένα μὲ ἀνθη ἄσπρα καὶ τριανταφυλλιά, στηλωμένα σὰν σημαῖοι μὲσα στὰ πράσινα φύλλα. Ἡ Σελήνη ἐκτύταξε καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ τὸν ἐρχομὸν των, ἡ Μίς Δούγλας ἐξῆλθε πεζῇ μὲ τὴν μικροῦλαν. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν, ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ ἀνέβησαν πρὸς τὰ Ἡλύσια. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἡ Σελήνη ἦτο ὁδηγὸς εἰς τὸν περιπάτον· ἐπήγγαινε κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς, καὶ ὅσον ἐπήγγαινε, τόσο ταχύτερα ἐβάδιζε. Δὲν ἦνοιγε τὸ στόμα τῆς νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἦτο ταχεύων ἐπάνω εἰς τὸ προσωπάκι τῆς μὲ τὸ συσφουρωμένον μέτωπον.

Μιαν στιγμὴν ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς ἕν θεατρίδιον Φασουλῆς, ὅπου τὰ παρατεταγμένα θρανία ἐπερίμεναν τοὺς μικροὺς θεατᾶς. Καὶ εἶπεν ἀπλοῦστατα:

— Εἶνε ἀδειο, διότι ἀκόμα εἶνε πολὺ ἔνωρίς... Τὸ ἀπόγευμα, δὲν εὐρίσκει κανεὶς θέσιν νὰ καθῆται. Μιὰ δεκάρα ἡ εἰσοδος.

Ἡ Μίς Δούγλας δὲν ἀπήντησε. Δὲν ἤθελε νὰ διακόψῃ τὴν ἀφανῆ ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἐγίνετο εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἐγκέφαλον, τὸν σχεδὸν θεραπευμένον. Ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸν δρό-

μον τῆς ἐπιτυχίας, κ' ἐκτυποῦσε καὶ αὐτῆς ἡ καρδιά. Μ' ὄλην τὴν φυσικὴν τῆς ψυχρότητα, ἤσθάνετο πραγματικὴν στοργὴν διὰ τὴν μικροῦλαν. Ἐπειτα δέ, ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι ποῦ ἐπαίξεν ἐναντίον τοῦ πεπρωμένου, τὴν ἐκρατοῦσεν εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πέτρου Σαρρών, πάντοτε χωρὶς κανένα δισταγμὸν, ἡ Σελήνη ἀφίσε τὰ Ἡλύσια καὶ ἐπῆγεν ἀπὸ τὸ δεξιὸν πεζοδρόμιον. «Ἐἴμεθα χωρὶς ἄλλο πολὺ κοντὰ εἰς τὸ σπῆτι των», ἐσκέφθη ἡ Μίς Δούγλας. Ἡ Σελήνη ἦτο τώρα κατακίτρινη καὶ ἐψιθύριζε μὲ χαμηλὴν φωνήν, σὰν νὰ ἐβλεπεν ὄνειρον, «Μαμμά, μαμμά!»

«Ἐτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σαλονάκι...» (Σελ. 173, στ. γ')

Ἐξαφνα, ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα ὠραῖον κτίριον, πολὺ ὑψηλόν, εἰσῆλθεν, ἀνέβη δύο πατώματα, χωρὶς καν νὰ στρέψῃ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν ἀκολουθοῦσεν ἡ Μίς Κόρα· καὶ τότε ἐκτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἄμα τῆς ἦνοιξαν τὴν θύραν, ἡ μικροῦλα ἐπέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀπορίαν τοῦ δὲν ἐδοκίμασε καν νὰ τὴν κρατήσῃ, καὶ ἐτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σαλονάκι, ὅπου ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐπερίμενε πάντοτε, ὅταν ἐπέστρεφε μαζί μὲ τὴν Λισβέτταν ἀπὸ τὸν περιπάτον.

— Μαμμά!... χρυσὴ μου μαμμόνα!

Ἐφώνησε τώρα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν

της, κ' ἔκλαιε κ' ἔθρηνοῦσε, καὶ ἔτρεμεν ὅλη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ἐπειτα, ἔξαφνα, ἐσταμάτησε.

Μία κυρία ἔτρεξε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου καὶ ἔμεινε ἀναυδος, ὅταν εἶδεν ἐκεῖνο τὸ ἀγνωστον κοριτσάκι, ποῦ ἐφώναζε, σὰν τρελλό, τὴν μητέρα του.

Ἐκείνη ἡ κυρία δὲν ὠμοίαζε διόλου μετὴν κυρίαν Δαλόζ.

Ἡ Μίς Δούγλας, ἡ ὁποία τὴν εἶχε ἀκολουθήσει, ἐξήγησε τὴν πλάνην της.

— Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ἐνόμισα πῶς εἶχα ἔμπρὸς μου κανένα τρελλό κοριτσάκι, μὴν εἶχε ἡ νέα ἐκείνη κυρία, προσπαθοῦσα νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν τῆς εἶχε κακοφανῆ.

— Ὅχι, κυρία μου, δὲν εἶμαι τρελλή, ἀλλὰ θέλω τὴν μαμμά μου. Ὡ! ἂν ἤξεύρατε πῶς τὴν θέλω, πῶς τὴν ἐνειρεύομαι τὸ βράδυ, πῶς τὴν συλλογίζομαι πάντοτε, θὰ μ' ἐβοηθούσατε καὶ σεῖς νὰ τὴν εὑρῶ!

Ἡ ἀπελπισία τῶν παιδιῶν συγκινεῖ κάθε ἄνθρωπον. Ἡ ὠραία ἐκείνη κυρία, ποῦ εἶχε, καὶ αὐτὴ, μίαν μικροῦλαν κόρη, ἐπῆρε τὴν Σελήνην εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καταπραύνη τοὺς θρήνους της.

— Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἂν ἤμπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω, μικροῦλά μου. Πῶς λέγεται ἡ μαμμά σου;

— Δὲν ξέρω... εἶπε πάλιν μετὰ λυγμοῦ καὶ δάκρυα ἢ μικροῦλα δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Ἐγὼ τὴν ἔλεγα πάντοτε μαμμά...

Ἡ Μίς Δούγλας διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τῆς Σελήνης.

— Αὐτὰ ὁπωσδήποτε εἶνε ἐντελῶς ἔκτακτα πράγματα. Διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁμως ποία ἦτο ἡ ἐνοικιάστρια αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ πατώματος, πρὸ ἐνός ἔτους, χρειάζονται μερικά ἔρευνα. Τὸ σπῆτι ἐπωλήθη ὁ ἀνὴρ ποὺ τοὺ εἶνε ἄλλος τώρα.

Ἄλλὰ ἂν ἀπερυσυθητε εἰς τὸν πρῶην ἰδιοκτήτην... μὰ! τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι!... ἅμα ἀπέθανεν αὐτός, τότε ἐπωλήθη τὸ σπῆτι του. Ἐνας δικηγόρος μόνον ἤμπορεῖ νὰ τὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτά. Ἐκτός τούτου, ἂν βάλετε καμμίαν ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας... ἐπὶ τέλους θὰ ὑπάρχουν, ὑποθέτω, καὶ ἄλλα μέσα...

— Βεβαίως, διέκοψε ἡ Μίς Κόρα, ἀλλὰ ἐγὼ κυρίως βασιζόμεαι εἰς τὴν πλήρη ἀφύπνισιν τοῦ μνημονικοῦ τῆς Σελήνης. Χθὲς μάλιστα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Παρίσι, καὶ αὐτὴ μόνη της μετ' ὠδήγησε σήμερον ἐδῶ. Ἡ θεραπεία ἀκολουθεῖ καλὸν δρόμον.

Ἐχαίρειτε τότε τὴν ὠραίαν κυρίαν, ἀφοῦ ἐξήγησε πάλιν συγγνώμην, διότι τὴν ἀνησύχησαν, καὶ κατέβη τὴν σκάλαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ κοριτσάκι, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας προηγήτερα, εἶγεν ἀναβῆ μετ' ὅσον ὀρμὴν χαράς. Ἡ Σελήνη ἐφαίνετο τελείως ἐξηγητημένη,

καὶ ἡ Μίς Κόρα ἐφώναζεν ἕνα ἀμάξι. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔβαλε τὴν Σελήνην νὰ κοιμηθῇ, διότι τὴν εἶδεν ὅτι εἶχε πάθῃ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἐξαρτικὸν πυρετὸν. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν δοκιμασίαν της. Ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἀνελάμβανεν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν υγείαν τῆς διανοίας, ὅπως εἶχεν ἐπαναφέρῃ τὴν υγείαν τοῦ σώματος.

Ἀπεφάσισε πρὸ πάντων νὰ διασκεδάσῃ τὴν προστατευομένην της, ἐνῶ ἔκαμνε τὰς ἐρεύνας της, χωρὶς νὰ τῆς κάμνῃ διόλου λόγον δι' αὐτάς. Ἡ Σελήνη γρήγορα ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν της, δὲν ἔκαμε δὲ κανένα ὑπαιτιγμὸν διὰ τὴν ὀδυνηρὰν της ἀποτυχίαν. Ἐφαίνετο σὰν νὰ τὴν εἶχε λησμονήσῃ πραγματικῶς ὁμως πολὺ τὴν ἐσυλλογίζετο.

Ὅλον τὸ Παρίσι τῆς ἐφαίνετο γνώριμον. Ἐβόλα εὑρίσκε τὸν δρόμον ἕως εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, καὶ, ὅταν ἐπερνούσαν ἔμπρὸς ἀπὸ καμμίαν ἐκκλησίαν ἢ κανὲν μνημεῖον, ἔλεγεν ἀμέσως τὰ ὀνόματά των, φυσικῶτα. Ἄλλ' ἂν ἐξαίρεσθε αὐτά, αἱ πρόδοί της ἐπροχωροῦσαν μετ' ἐπιταχύναν βήματα.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μαυρῆ).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 97^{ος} ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΒΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1906.

- 1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον δικαιούνται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι ὄσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκρινομένων διὰ τὸ 1906.
2.—Ἐκαστὸς τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιευτῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὀψὲς ὀλιγώτεροι τῶν 10, ὀψὲς περισσότεροι τῶν 15.
3.—Κατωθὲν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Ἴτελος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετ' ὀλίγου τῶν ὀνομα:
«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνθέσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλὰ ἔγραψα ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, ὅπως ἤκουσα (ἐκτός τῶν Ἀφηγητῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»
4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματισθῇ βάσιμον ὄνουν ὅτι μίαν συλλογὴν, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἀνεπίσητον), εἶνε ἀντίγραφον ἐξ ἑξῆς ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἶτε ὑπεξαιρηθεῖσῃς εἶτε ἐκουσίως παραχωρηθεῖσῃς, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸ Ἄποτελεσμα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιούτων λόγων ἀποκλεισθέντων.
5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεῖνται—ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1906—αἱ ἐγκρινομένη Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προεργασμένα ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ

ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφὴ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἢ ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιεῖσθαι ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματός ἔστι: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐκ δημοσιεύσεως Πνευματικῆς Ἀσκήσεως ἐκ ἀριθ. 255 τοῦ δεύτου, ὡς ἀντιγραφὴν ἐκ τῆς Διαπλάσεως, ἔτος 1890 τόμος 18, σελὶς 82, Ἀσκήσις 17. (Ἐπιγραφή)» Ἐκαστὴ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, οὐ μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται δι' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκαστῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαινεθῶσι ἴσως ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυνατὸν πλήρης, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκαστοῦ εἴδους καὶ καθ' ἕνα τῶν δημοσιεῖσθαι συνήθους εἰς τὴν Διάπλασιν. (Ὅπως ὁ διαγωνιζόμενος εἶχε μεγαλήτερον πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἂν ἤρκετο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων).

7.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιώριον τοῦ τετραβίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἀνευ λύσεων ἀποκλείονται.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσων ἢ παραλείψων σκοπίμως νὰ σημειώσων εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἷσθησθε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἀπαράτητος εἶνε καὶ ἡ σημείωσις τοῦ ψευδωνύμου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαγωνισθῇ κανεὶς μετ' ὀνόματι του.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καταρρογραμμένα καὶ ἐναντιωτικοί, εἰς μεγάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλάνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μονηχογραμμένα, σπυρογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλῶδι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 97ον Διαγωνισμὸν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου.—(Ἐπιμνηστεύετε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρῶν ὄψεων μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶς).

11.—Κατὰ τὸ διστήμιον τῆς Β' Ἐξαμηνιας τοῦ 1906, θὰ δημοσιεῖνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους θὰ δημοσιεῖσθαι τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνιαν τοῦ 1907. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁποῖος θὰ δύναιται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τὸς ὄρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φυλλ. Ιον, σελ. 12).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 97ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεῖσθαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοιμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Παιδωνογ), κομψότατος τόμος ἐκ 240 σελίδων μετὰ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ δραχμῶν ἢ φράγκων τριῶν (3).

[Ο κ. Λεάνδρος Κ. Παλαμάς, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ εἰς τὸν κύκλον μας μετὰ τὸ ψευδώνυμον Ἀριελ, εἶνε υἱὸς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν κ. Κωστῆ Παλαμά. Μολοῦντι νεώτατος ἀκόμη, — μάλιστα εἶνε δεκαοκταετής καὶ μαθητὴς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου, — ἔγραψεν ἤδη καὶ δημοσίευσεν πολλὰ ποιήματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι εἶνε γνήσιος κληρονόμος τῆς πατρικῆς ἰδιουφίας. Περὶ τοῦ μικροῦ ποιητοῦ γίνεται λόγος πολὺς εἰς τοὺς φιλολογικoὺς κύκλους. Τὸ «Ἡμερολόγιον» Σκόκου, ὁ «Νουμάς», καὶ προχθὲς ἀκόμη ἡ «Ἀκρόπολις», δημοσίευσαν τὴν εἰκόνα του. Ὅλοι ἐπαινοῦν τοὺς ὁμοίους στίχους τοῦ μικροῦ ποιητοῦ καὶ προλέγουσιν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ μέγας. Ἀνὰ νὰ ἴδωσιν μίαν καλὰ γράφει καὶ οἱ δημῶνται τοῦ ἀναγνώστου τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιεῖσθαι κατωτέρω ἐν ποιημάτων, τὸ ὁποῖον μὰς ἔδωσαν ὁ κ. Λεάνδρος Παλαμάς ἀπὸ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς του. — Σ. τ. Δ.]

ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Ἐνα ξωκκλήσι ἀσπροπυρμένο Στοῦ κάμπου μεσ' τ' ἐτὴ μοναξιά, Μὲ τὸ σταυρὸν χορτασιωμένο, Μὲ τὴν ραισμένη Παναγία

Μιά τὸ λιοπύρι τὸ φλογίζει Κ' ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ, Μιά καὶ ἡ δροσοῦλα τὸ δροσίζει Τῆς χαραυγῆς καὶ τοῦ βραδιοῦ.

Ἐκεῖ τρυφῶν ἔχει βλαστήσῃ Χορτάρι λιγοστό, Καὶ λιγερὸ ἕνα κυπαρίσσι Ποῦ χαιρεταί τὸν οὐρανὸ.

Α. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

- Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδῶν.
Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέση 23 τετραδίων μετ' ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἐκαστὸν τετράδιον φρ. 0,15
Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.
Ἡ Μαροῦσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Παιδικὸν διάλογον (Κουριτίου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοια, φρ. 2,50.
Ἡρόδης ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Ο Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Ἐπεὶ Πατριδὸς (25 εἰκόνες) ἄπειρον φρ. 3,50. γρυσόδετ. φρ. 5.
Ο Φῶτις: Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σπῆτι παρουσιάζεται νέα ὑπερτέρα καὶ ἡ μητέρα τὴν ἀνακρίνει:

- Ποῦ ἦσουν πρώτα;
— Στοῦ κυρίου Α.
— Καὶ γιατί ἔφυγες;
— Μ' ἔδιωξαν, γιατί ἐξέχασα μὰ μέρα νὰ πλῶν τὰ παιδιὰ.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐν χορῷ: — Πάρ' τινε, μαμμά, πάρ' τινε! καλὴ εἶνε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμητύου Καραγιωβῆ.

Τὴν ἐπαύριον μίαν ἐκδρομῆς: Μίνα: — Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τὴν πολλὰ κοῦρασι.

Κάκια: — Κ' ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθηκα ἀπὸ τὴν πολλὰ... νύστα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοτος Διπλωμάτου.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΟΣΟΙ εἴχατε ἀνοπομονήσιν νὰ μοῦ πτεῖλετε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, ὅσοι μοῦ ἐπέστελλετὲ κάθε τόσον κ' ἐλαμβάνετε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς, μὰδετε ὅτι ὁ καιρὸς ἦλλε. Σὰς παραμυθίω εἰς τὴν σημερινὴν προκηρυχθῆναι τοῦ 97ου Διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ ἴδῃτε τοὺς ὄρους καὶ νὰ συμμορφωθῆτε. Προσῆνται νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δέχονται Ἀσκήσεις ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου. Ἀργότερα ὄχι.

Κλάμματα καὶ κλάμματα ἔκαμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῆς διαγροστεφῆς Ἑλλάς!... Διότι οἱ γονεῖς της τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆναι νὰ τὴν στείλουν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, καὶ ἔπειτα τὴν ἄριστον εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, μετὰ νὰ ὑπόσχεσθαι ὅτι θὰ τὴν στείλουν ἄλλοτε. Οἱ γονεῖς πάντα ἔχουν δίκρον... Ἀλλὰ ἔλα ποῦ ἡ διαγροστεφῆς Ἑλλάς τὸ εἶχε κομποδέσῃ, καὶ ἦτο πλέον βεβαία ὅτι θὰ ἐπαυτοῦσε γρήγορα χῶμα ἑλληνικόν, καὶ θανάτῃς ἀέρα ἐλευθερίας, καὶ θάπελάμβανε τοὺς Ἀγῶνας, καὶ ὅτι μετ' ἐπεσκέπτετο εἰς τὸ Γραφεῖόν μου... Κ' ἔξαφνα νὰ τῆς εἰποῦν «ἄλλοτε!» Κλαῖς ἢ δὲν κλαῖς. Τελος πάντων, σὰν καλὸ παιδί ποῦ εἶνε, ἡ διαγροστεφῆς Ἑλλάς ἐκούπισε τὰ δάκρυά της, καὶ τῶρα εὐχεται νὰ μὴν ἀργήσῃ αὐτὸ τὸ ἄλλοτε». Τῆς τὸ εὐχόμεαι κ' ἐγὼ.

Βεβαίως, Πόθε τῶν Ἑλλήνων, ὅχι μόνον κανεὶς δὲν ἐντρέπετο νὰ παίρῃ εὐσημίαν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν, ἀλλὰ ὅσοι τὰ ἐκυνηγοῦσαν, καθὼς λέγει, μετ' ὅλας τοὺς δυνάμεις. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπροσέκλεισε τὴν κατάρρησιν των, διότι πολλοὶ ἤρχισαν νὰ γὰπον ὑπερσώτερον τὰ Ἐσθῆτα ἀπὸ τὴν Διάπλασιν...

Τὸ Νεραϊδολούλουδο, εἰς τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν του, μοῦ ὑπενημέρησεν τὴν Πρωταπριλιαν ποῦ ἔκαμα πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἐδημοσίευσεν τότε ἐν ὠραῖον μυθιστόρημα «Ἐγγονοῦς Ἀυτοκράτορος». Τὴν 1ην Ἀπριλίου λοιπὸν, ἐνῶ γύρω του τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε κορυφωθῆ, δημοσίευσεν ὅτι μοῦ ἔκλειψαν τὸ γαλλικὸν πρωτότυπον, ὅτι ἄλλο ἀντίτυπον δὲν ὑπῆρχε πούθεν, καὶ ὅτι κατὰ συνείπειαν ἡ δημοσίευσίς θὰ διεκόπτετο, ἐκτός ἂν εὑρίσκε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μου νὰ μοῦ στείλῃ ἐν ἀντίτυπον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσα κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα... Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνου ποῦ τὸ ἐπίστευσαν...

Ἄλλὰ κατὰ τὴν γενικὴν γνώμην, — τὴν ὁποίαν διεμαρτυρεῖ σήμερον ὠραῖατα μία ἐπιστολή τοῦ Ἀδαμαντίνου Χακακίηρος, — ἡ ἐρευνῆ πρὸς ἀπὸ τὴν ἡμετέραν, — ὅσον διὰ τὸ «Ἐα τῆς Ἑλλάδος, ποῦ μ' ἐρωτᾷ διατὶ δὲν κάμνω κάθε χρόνον

πρωταπριλιαν, ἄς μάθῃ ὅτι αὐτὸ γίνεται μόνον ὁκάτις ἡ 1 Ἀπριλίου τοιαύτην καὶ εἶνε Σάββατον, ἡμέρα ἐκδόσεως τοῦ φύλλου.

Ὅρατα τὰ κατὰ τὴν πρωταπριλιαν ἢ Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας! Εἶπε ἕνα φέμμα καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς νὰ χῶσῃ ἕνα ὠραῖον ταξιδάκι. Μὴν ἐρωτᾷτε πῶς συνέβη αὐτό, διότι εἶνε πολυλογία. Ἐπιμνηστεύετε ὁμως νὰ συλλυπηθῆτε τὴν Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς πρωταπριλιᾶς τῆς!...

Ἡ Γλυκεία Ἑλλάς ἔχει λίγο μωαλό καὶ κοντινὴ νὰ τὸ χᾶτῃ κ' αὐτὸ μαζὶ μου. Μετ' ἄλλους λόγους, εἶνε ξετρελλαμένη μετὰ Κυριακές, πρωταπριλιᾶς, Διαγωνισμοῦ καὶ τὰ ῥέστα. Ἐ, μὰ φάσις καὶ αὐτὴ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐχόμεαι παραστικὰ. — Χαιρῶ πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ ἀγαπητὴ μου Ἐσπεράδα (αὐτὴ ὑπέφερεν ἀπὸ ἀρρώστειαν ἀληθινήν) καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ.

Καὶ εἰς τὸ Δυρράχιον συνεστήθη Σύλλογος πρὸς διδασκίαν τοῦ φύλλου μου καὶ πρὸς ἐπιγραφὴν ἀπὸ τῶν. Τὸν ἔκαμαν ὁ Ἀδαμαντίνος Χακακίηρος, ὁ Ὄρεινός τῆς Ἀλβανίας καὶ ὁ Κωστ. Σπύρου, τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ περιοδικόν μας.

Ἐπιμνηστεύετε ὅτι τὰ παράπονά σου εἶνε ἀστέια Περσικὴ Καρδία, καὶ ὅτι τὰ ἔγραψα διὰ νὰ γελᾶσω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς πληροφορίας σου καὶ τὰς περιέργους στατιστικὰς. Ἡ ἀπειρίωνυμος Νουτοπούλα, ἡ ἀλησμόνητος εἰς τὸν κύκλον μας, εἶνε ἡ Δις Ἑλὴν Σ. Λουκάτου, ἐξ Ἀργοστολίου.

Ὁ Ἄγγελος Ἀβραμῆος ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν: ὅτι ἀπ' τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ κ. Φαίδου (1886) μέχρι τοῦ τελευταίου (1906) ἐπέρασαν 20 χρόνια. Ὅστε μετὰ πέντε ἀκόμη χρόνια (1911) ὁ κ. Φαίδου θὰ ἐσοτάσῃ τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα του. Δηλαδὴ... ἔζησε, Μαυρὲ μου!

Ὁ Ἄσπρος τοῦ Γάνου μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Εἶνε ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, καὶ μολοῦντί βλέπει τόσα ὠραῖα περιοδικὰ, κανένα δὲν τοῦ φαίνεται σὰν τὴν Διάπλασιν, καὶ μόνον τὴν Διάπλασιν ἀγαπᾷ. Ὡ, εἶμαι πολὺ εὐτυχής διὰ τὴν ἀγάπην του.

Δὲν πρέπει, Μαροῦσία, νὰ εἶσαι τόσο ὑπερηφάνη δι' αὐτό. Ὁ κ. Φαίδου σὰς ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων καὶ σ

διαν, Πολυθέλητον Νεότητα, 'Εαρινήν 'Εσπέραν, 'Υμνον της 'Ελευθερίας και Μικρασιάτην.—*Η Γλυκεία 'Ελλάς με την Δούκιαν των Σαλώνων, 'Υπερ Πατρίδος και Σεντιμεντόν 'Ελληνόπουλο*—*ο Φλοίσβος της Θαλάσσης με την 'Αναισθητον Καρδίαν, 'Εθνικόν 'Ονειρον και 'Αηδόνα της 'Εσθμον*—*ο Γαλαξίας με τον Πρίγκιπα Σμαργαδον, Ποιητήν του Παργασσοῦ και Ζιγαν*—*ο Οιδείς με τον 'Αγγελον του 'Ελέους, Κωνσταντίνον 'Ελληνοπόλεον, Μαργαρίταν του 'Αγροῦ, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν και Κίτριον Ντόμινο*—*η 'Εσμεράλδα με τὸ Κίτριον Ντόμινο, Λευκοκύματον Διγαλιόν, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Χρυσοπύργον 'Ονειρον και 'Ισπότην των Λευκῶν 'Ορέων*—*Αντίβας ο Καρρηδόσιος με τὸν Κυρηνὸν της Σαοήθρας, 'Ωραίαν 'Ελληνίδα, Μέλλοντα Διαλωμάτην, 'Υπερ Πατρίδος και 'Αρμα της Νίτης*—*η Νεράιδα των 'Αγροῶν με τὸν Ὀδον του Μοισσοπαράου, 'Υποφώσκουσαν 'Ηώ, 'Ολυμπιονίκην, Χωλὸν Διάβολον και Μαγευμένην 'Ακροθαλασσίαν*—*τὸ Θῆμα του Φθόνου με τὴν Λάτριδα του 'Ωραίου*—*ο Πόθος των 'Ελλήνων με τὸν Αἰθέρα, 'Εσμεράλδαν και Μικρὸν Δόκιμον*—*τὸ Κουφιοκάρδο με τὴν Αἴγλην της 'Ελλάδος, Πτερωτὸν 'Ονειρον, Λευκοκύματον Αἰγαλιόν και Δούκιαν των Σαλώνων*—*τὸ 'Υπερ Πατρίδος με τὸ 'Αγαπητὸ 'Αγγελοῦδι, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, 'Εσθμὸν Προσωπίον, Γλυκείαν 'Ελλάδα και 'Αντίβαν τὸν Καρρηδόσιον*—*η Γαλανόλευκη με τὸν 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Κωνσταντίνον τὸν Μέγα, Πτερωτὴν Καρδίαν, 'Υπερφωρον Φόλινα και Φοῦ-Διάβολον*—*ο Φοῦ-Διάβολος με τὸ Κίτριον Ντόμινο, Λάτριον του 'Απείρου, Νύκτα της Καστέλλας, Φλοίσβον της Θαλάσσης και 'Ιδιότροπον Σανθούλιαν*—*ο Βομὸς της 'Ελευθερίας με τὴν Φίλην των Ζώων, Πάξ, 'Ισοσφές 'Αστυ και 'Ατικὴν Μυροίτην*—*η Πτερωτὴ Καρδία με τὸν Ψάλην των 'Ηρώων, Φαληρικὸν Φλοίσβον, Εἰμαρμένην, Γλυκείαν 'Ελλάδα και Μέγα Ρεῦμα*—*τὸ Κύνειον 'Ασμα με τὴν Μιράνταν*—*ο Κρόταλος με τὸν 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Μισοκακότρονον και Λάτριδα της Φύσεως.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βομὸν της 'Ελευθερίας* (δὲν εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι καὶ ποιήματα εὐτρέπελα· αὐτὸ, βλέπετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ποιητοῦ· ὅσον διὰ τὴν κρίσιν μου, ὅτι τὴν ἰδίαν προσεχῶς· ἀλλὰ διατί δὲν εἶνε γραμμένο μετ' ὅριον σου;) *Κουφιοκάρδο* (ἐστειλε): *Σταυραστὸν* (ναί, ἀπὸ τότε ἐκάμαμεν πολλὰς προόδους, καὶ εὐχομαι νὰ ἔλθῃς γρήγορα νὰ τὰς ἰδῆς); *Φοῦ-Διάβολον, Κυριακὴν Π.* (ἐστάλη ἢ «Μαργ. Στ.») *Μέγα Κωνσταντίνον* (τὰ ἔβσημα διατηροῦνται εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ) *Βενιαμὴν τὸν Λέσβιον* (πολὸ ἐγέλασαμεν μετ' ἡμῶν ἐφυστάτην πρωταπριλίον σου) *Κύνειον 'Ασμα* (ναί, κάλλιον ἀρᾶ παρά ποτὲ τὸ πρῶτον φευδονυμὸν σου δὲν τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλον· ὥστε προτάσεις μετ' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ ἐξῆς;) *Πτερωτὸν 'Αγγελιοφόρον, Μαργαρίτην Γαζιαν* (πολὸ μὲν ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· ποῖς τὴν χαρὰ σου τώρα ποῦ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον... δύο ὄρες ἐνωρίτερα! καὶ ὅτι τὸ διαβάξῃς πρώτη... ἀπὸ τὸν Γεωργιάκη!) *Νύκτα της Καστέλλας* (εἰς τὸ προσεγές); *'Εσθμὸν της 'Ελλάδος* (ὑπομονὴ λοιπὸν διὰ τοὺς 'Αγῶνας τοῦ 1910...) *Ἐξέδραν τοῦ Φαίηρον*, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὠραῖον δῶρον) *'Ινώ*, (βλέπω ὅτι ἡ ἀνυπομονή σου δὲν ἔχει ὄριον) *Θῆμα τοῦ Φθόνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 'Απριλίου θάπανθω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 'Ιουνίου

[Ὁ χροῖς των λύσεων, εἰ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καθεῖς ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανίλλου, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

252. Συλλαβόγριφος.

Τέσσαρα καὶ μὴνα στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου Συμφωνοῦν νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσῃ, Κ' ἔκσμαν τὸν κόσμον ὅλον ἄνω-κάτω Χωρὶς τίποτε νὰ φύσῃ εἰς τὴν ἴδια θέσι.

253. Στοιχειόγριφος.

Ἐνας θεὸς ἠθέλητε τὴν κεφαλὴν νὰλλάξῃ Χωρὶς τὸ σῶμα τὸ λοιπὸν καθόλου νὰ περάξῃ Καὶ φήλωσε καὶ φήλωσε... καὶ τότε πᾶ ἐστάθη Ὅταν ἡ νέα κεφαλὴ στὰ σύννεφα ἐξᾶθη.

254. Αναγραμματισμός.

Γκρεμίζεται ἐν ἀπ' τὰ βουλιὰ Ὅχι μετ' ἄλλο φόβερὸ Ὡς ἴσως θὰ νομίση, Ἄλλ' ἤσυχά καὶ ἀπαλά Μὲ ἓνα ψιθυρο ἑλαρρὸ... Πῶς θὰ τὸ ἐξηγήσης;

255. Αἶνιγμα.

Μένω στῶν γέρων τὰ μυαλὰ καὶ ὄχι στῶν [παιδιῶν] Εἶμαι τῆς γῶρας μυθική, πανάρχηα βασι- [λισσα]. Κι' ἀκόμη κάποιος σύντροφος πιστὸς τῶν τα- [ξιδιῶν...]

256. Γωνία μετὰ πυραμίδος.

- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχ. βασιλεὺς
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ὁργανοποιὸς
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀνάπτε.
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία γῶσα.
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ποταμὸς; Τροία;
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἴγ.
- + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀστὴρ.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν οἱ σταυροί. Ἡ καθέτος της εἶνε τροφή· αἱ δὲ ἄλλαι τρεῖς λέξεις κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ἐπίθετον, ἀρχαία πόλις, γεωμετρικὸν σχῆμα.

257-259. Δογοπαίγνια.

- 1.—Πότε ἐμποροῦμεν νὰ ζυγίσωμεν τὸν ἦλον;
- 2.—Πῶς θὰ ἐλέγετο ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν θὰ εἶχε κόκαλα;
- 3.—Ποία εἶνε ἡ συγνητικωτέρα πόλις;

260.-263. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τὸ λεπτὸν δι' 11 μεταμ. νὰ γίνῃ ὦρα.
- 2.—Ἡ ὦρα δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ μῆν.
- 3.—Ὁ μῆν δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ ἔτος.
- 4.—Τὸ ἔτος δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ αἰὼν.

264.-268. Μαγικαὶ Συλλαβαί.

Τῆ ἀντάλλαγῃ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἀπλῶν συλλαβῶν, πῆντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄσπυρ, πῆρα, Ἀνάφη, σταυρός, Αἰτην.

269. Ἀκροστοιχίδες Ἀκροστοιχίδων.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῆς Α' ὁμάδος, τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν, τὰ δὲ δευτέρη πόλιν τῆς Τουρκίας. Ἐπίσης τῆς Β' ὁμάδος τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα καὶ τὰ δευτέρη θεῶν. Τῶν οὕτω σχηματισθησόμενων τεσσάρων λέξεων, τὰ πρῶτα γράμματα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον χωρίον τῆς Παλαιστίνης, τὰ δὲ τρίτα γῶραν ἑλληνικήν:

- Α' Ὀμάς.) 1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 2, Ἐπίσης. 3, Ρωμαῖος στρατηγός. 4, Ρῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἴγαίου.
- Β' Ὀμάς.) 1, Προφήτης. 2 Ἀρχαία πόλις. 3, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 4, Ζῶον ἄγριον. 5, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

270. Γρίφος Παραστατικός.

Πρόθεσις δισύλλαβος—σύμφωνον—φωνήεν—ἀντωνυμία κατ' αἰτιατ.—σύμφωνον—σύνδεσμος—φθόγγος—θηρίον—πρόθεσις μονοσύλλαβος—ἀντωνυμία ἀρίστος.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκτῆς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

141. Πύρρος (πῦρ, ρ, ὤς.)—142. Βίος Βίος.—143. Πέλαγος-πελαργός.—144. Παρίθους.

145. Ε Ρ (Ρήτωρ...) Ε Ι Σ (ἔγεις...) Σ Τ Ο Μ Α (εἰστο μαλλον...) Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν (κρραν'ιον...)

146. ΛΕΩΝΙΔΑΣ (ἐάν, ὠσαννὴ, ναί, Ἰ-δας, Διδῶ, Ἄνα, Σιδῶν.)—147. Βασιλοσός.—148—152. Διὰ τοῦ ΔΡΑ: Ἀράκος, δρᾶσις, δρᾶμα, Ἀδραστος, ἀδρανής.—153. Μὴ χροῖς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.—154.—NINBY-T. (ὑπόΝοια, Πισίδια, Πλ-Νιος, ἡμερα, δ'Υο, ὠαίνα—ὑπό ν'ι απ εἰ εἰ διὰ πλὴν ἰω-σι με ρα-δύο ι εν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ενεκεν ἀπεριγράπτων γεγονότων ἀποχωροῦμεν Συλλόγου «Πανελλήνιος».—Τξένα Δεπάστα, Αἰμυλία Καραβία. (5'—67)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Καλλονᾶς καὶ τοποθεσίας.—Mlle Angèle Raude, Nouvar Pacha 10, Alexandrie (Egypte). (5'—68)

Ὁ Μέλλον Διπλωμάτης εὐχαριστεῖ τὸ Ἐπὶ Πατρίδος καὶ τὸν Συλλόγον «Νίκη» διὰ τὰ συγχαρητήρια των.—Τὰς Ανίδας Κ. Μ. καὶ Μ. Π ἰδιαίτερος χαιρετὴ καὶ εὐχαριστεῖ. (5'—69)

Τοὺς ἀσπασμούς σας, ἀγαπηταὶ Ἐσμεράλδα καὶ Γλυκεία Ἑλλάς, τοὺς τῶσον γλυκεῖς, διότι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας, ἀνταποδίδω δι' ἐγκαρδίως χαιρετισμῶν.—Ἐαρινὴ Ἐσπέρα. (5'—70)

Τὸν ἀγαπητὸν Βασίλιν Πανογιαννόπουλον, ἀποτυχόντα πρόεδρον Συλλόγου «Νίκης», συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως.—Ἐθνικὴ Ἀμυνα. (5'—71)

Παῦν τὴν ἀντάλλαγῃν εὐχαριστῶν ὅλους τοὺς ἀποσταλλαντάς μοι.—Γεώργιος Δημάκης, New-York. (5'—72)

Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως μέλη ἡμετέρου Συλλόγου ἐμπιστευθέντα ἡμῖν αἰθερὰ διοίκησιν αὐτοῦ.—Προεδρεῖον «Νίκης». (5'—73)

Εὐχαριστῶ θερμῶς μέλη «Νίκης» φηφισάντα ἡμετέρας ὑποφθίλους, ἀποτυχόντας ἐνεκεν ἐπεμελάσαντο ἐλεγμένους Προεδρεῖου.—Ἕμνος τῆς Ἐλευθερίας, ἀρχηγὸς ἀντιπολιτευσέως «Νίκης». (5'—74)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἐτήσια... φρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος... » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—	Ὁδὸς Ἐθνομίχου ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βασιλικόν.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		

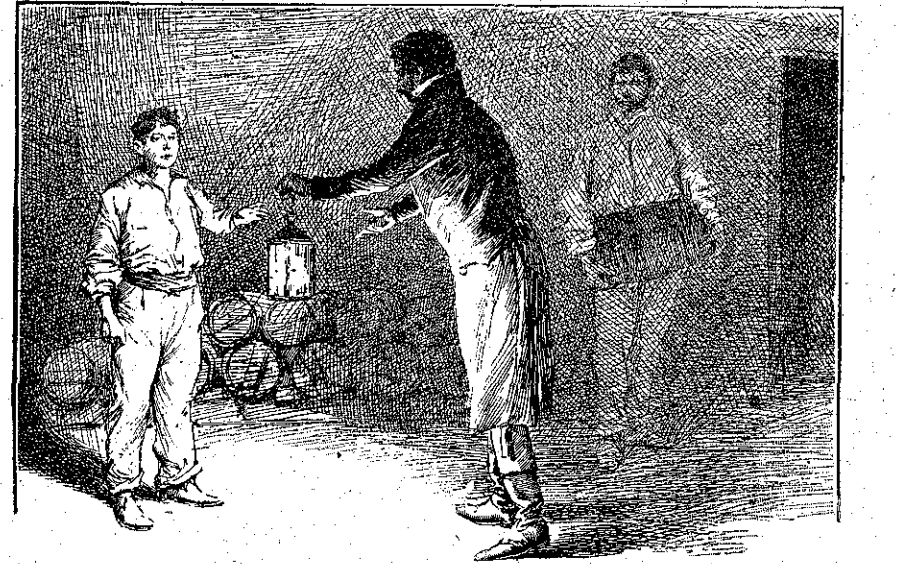
Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαΐου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 23

Ὁ ΠΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια). Ὁ Ἐβὲλ καὶ ὁ Οὐσταριτζ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ κατεγίνοντο νὰ σηκώσουν τὰ βαρέλια τῆς πυριτίδος, τὰ ὅποια εἶχε ζητήσῃ ὁ Ἰάκωβος. Αὐτὸς τότε ἔδειξεν εἰς τὸν Οὐίλ ἐν ἀπὸ τὰ βαρέλια, καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ὡς νὰ ἦτο κάθισμα. Τοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένο.

— Ὅταν σοῦ δώσω τὴν διαταγὴν μετ' ἡκούστικόν σωλήνα, θὰ πλησιάσῃς τὴν φλόγα τοῦ φανοῦ εἰς τὸ φυτίλι, καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα. Δὲν θὰ πονέσης. Ἐπειτα δέ, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν φανὸν εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν βημάτων ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην, ἀνέβη κατὰ τὸν φανὸν εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ Γουλιέλμος ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἄστυλον. Καὶ τότε, ποῦ δὲν ἦτο πλέον κανεὶς νὰ τὸν βλέπῃ, τὸ θόρυβος τοῦ μικροῦ ὑπεβλήθη εἰς φοβεράν δοκιμασίαν. Ἦτο μόνος εἰς ἐκείνην τὴν μαύρην τρύπαν, τὴν ὅποιαν ἐφώτιζεν ἀπαισιῶς ἡ φλόγα ἐνός φανοῦ ποῦ ἐκάπνιζε, σκοτεινισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ χονδρὸν γυαλὶ καὶ τὸ σιδερένιον πλέγμα ποῦ ἦτον ὀλόγυρα εἰς αὐτό. Γύρω του τὰ σκότη, τὰ στολισμένα με δίκτυα ἀρχαίων, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐγέμιζαν ἀπὸ ἄγρια φαντάσματα. Εἰς τὴν σκιὰν ἐμόρφαζαν τρομακτικαὶ σκιαί, καὶ οἱ τρόμοι τῆς φαντασίας ἠῤῥξαν τὴν φρίκην τῆς πραγματικότητος. Ὁ μικρὸς ἐπερνοῦσεν ἐκ τῶν προτέρων διὰ μέσου τῆς θανασίμου ἀγωνίας του. Μία ἀδιάκοπος βοή, ἡ μᾶλλον ἓνα ἀνηλεὲς ψιθύρισμα ἐγέμιζε ἐκείνην τὴν ἐντάσιον σιγῇ. Ἦτο τὸ ἀνεπαίσθητον γλύστρημα τοῦ νεροῦ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, καὶ ἡ τριβὴ ἐκείνη τοῦ ὕγρου

κεῖνα ἦσαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ δωδεκαετὲς ἄγορι... Ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐστάθεια καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη εὐκολον ἦτο νὰ ὑποκύβου καὶ νὰ καταβληθοῦν. Ὁ Οὐίλ ὅμως ἔδειξεν ἡρωικὴν ἀντοχήν. Μία ὥρα, κατόπιν δύο, κατόπιν τρεῖς ἐπέρασεν. Καμμία διαταγὴ δὲν ἤλθεν ἀπὸ ἐπάνω, νὰ βάλῃ φωτιά καὶ ν' ἀποθάνη. Κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου.

«Τοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένο.» (Σελ. 177, ιστ. α')

εἰς τὸ στενὸν σανίδωμα, καί, τρομαγμένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς, ἐφευγε διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μίαν στιγμὴν ἀργότερα. Μετ' ὀλίγον, μία φρικίασις πτερῶν καὶ ἐλύτρωον, συνοδευομένη ἀπὸ κακὴν ὁσμὴν, ἐφάνερον εἰς τὸν Οὐίλ ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εὕρισκετο κάποια μεγάλη καταρὶδα ποῦ ἐβγαίνεν ἀπὸ τοὺς ἄρμους καὶ τὰς σχισμάς τῆς σεντίνας. Καὶ τότε τοῦ ἤρχοντο ναυτιάσεις, καὶ ἡ σωματικὴ ἀδιαθεσία ἠῤῥξανε τὰ ἠθικά του μαρτύρια. Καί, πραγματικῶς, τὰ μαρτύρια ἐ-

κατήντησεν ὁ Οὐίλ νὰ εὐχέται νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον ἐκείνη ἡ διαταγὴ. Τὰ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν τί εἶνε ὁ θάνατος. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἔχουν μεγαλῆτερον θάρρος ἐναντίον του. Ὁ Οὐίλ δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τοῦ ἀνθρώπου νὰ πεθαίνῃ. Δὲν ἐγνώριζε λοιπὸν πῶς ἦτο καμωμένον αὐτὸ τὸ ἀγνωστον πρᾶγμα: ὁ θάνατος. Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν ποτὲ ἀντικρῆσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀκαμπτὸν σῶμα, τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ σάβανον, τὸ πελιδὸν πρόσωπον μετ' ὡς συμμαζευμένους ῥώ-